

The background of the entire cover is a photograph of an airport terminal. Large windows show a sunset or sunrise sky with silhouettes of airplanes in flight. In the foreground, there are rows of empty airport-style seats and a person standing by the window, talking on a mobile phone. The scene is reflected on the glossy floor.

HERVÉ LE TELLIER
POIKKEAMA

Suomentanut Lotta Toivanen

WSOY

Hervé Le Tellier
POIKKEAMA

SUOMENTANUT
LOTTA TOIVANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Teos on saanut Suomen Kulttuurirahaston myöntämää
Maailmankirjallisuuden suomennostukea.

Lainauksen William Shakespearen näytelmästä
ROMEO JA JULIA sivulla sivulla 156 on suomentanut Paavo Cajander.

William Blake -lainaus s. 11 Alice Martin.
Ranskankielinen alkuteos

L'ANOMALIE

© Éditions Gallimard, Paris, 2020

Suomennoksen © Lotta Toivanen ja WSOY 2023

ISBN 978-951-0-48263-6

Painettu EU:ssa

*Ja minä, joka sanon, että te näette unta,
olen itsekin unessa.*

ZHUANGZI

*Aito pessimisti tietää,
että on myöhäistä olla pessimistikään.*

– POIKKEAMA
VICTOR MIESEL

I

Musta kuin taivas

(maalis–kesäkuu 2021)

*Yksi hienous menee aina ylitse
tietämisen, älyn ja jopa nerouden,
ja se on ihmettely.*

– POIKKEAMA
VICTOR MIESEL

BLAKE

Tappaa joku, mitäs tuosta. Kunhan tarkkailee, vahtii, suunnittelee huolellisesti ja on H-hetkellä täysin tyhjä. Juuri niin. Täysin tyhjä. Katsoo, että universumi kutistuu kutistumistaan, kunnes se tiivistyy kiväärinpiippuun tai veitsenkärkeen. Siinä kaikki. Ei saa miettiä, ei saa antaa vihan ohjailla, valitsee vain tekotavan ja toimii järjestelmällisesti. Blake osaa sen kaiken, on osannut jo niin kauan ettei enää muista mistä lähtien. Sen jälkeen kaikki on sujunut kuin itsestään.

Blake saa elantonsa muiden kuolemasta. Ei mitään nuhde-saarnoja, kiitos. Eettisiin kysymyksiin hän vastaa tilastoilla. Koska – ja Blake puolustautuu – kun terveysministeri leikkaa budjettia, kun hän leikkaa täältä kuvantamislaitteen, tuolta lääkärin ja tuolta kokonaisen teho-osaston, hän tietää toki lyhentävänsä tuhansien tuntemattomien ihmisten elämää. Hän on vastuullinen, ei syyllinen, vanha virsi. Blakella se on toisinpäin. Eikä hänen sitä paitsi tarvitse perustella tekemisiään, sellaisesta hän viis veisaa.

Tappaminen ei ole kutsumus, se on taipumus. Tai pikemminkin mielentila. Blake on yksitoista eikä hänen nimensä ole vielä Blake. Hän istuu äitinsä vieressä Peugeot’ssa maantiellä Bordeaux’n lähistöllä. He eivät aja lujaa, tielle ilmestyy jostain koira, muksaus tuskin edes tuntuu, äiti huudahtaa, painaa jarrut pohjaan, ajoneuvo heittelehtii, moottori sammuu. Pysy autossa, kullannuru, voi luoja, pysy sinä autossa. Blake ei tot-

tele, hän astelee äidin perässä. Koira on harmaakarvainen col-lie, törmäys on murskannut sen rintakehän, verta valuu tien-pientareelle, mutta eläin ei ole kuollut, se vikisee, ääni muistut-taa vauvan ininää. Äiti hössöttää, painaa kädet Blaken silmille, höpöttää, sanoo soittavansa ambulanssin, Äiti hei, se on koira, pelkkä kapinen piski. Collie läähättää halkeilleella asvaltilla, sen ruumis on oudosti vääntynyt, se nytkähtelee mutta kaiken aikaa heikommin, se tekee kuolemaa Blaken silmien edessä, ja uteliaana hän katselee, miten siitä pakenee henki. Nyt se on kuollut. Jotta äiti ei järkyttyisi, Blake esittää surullista tai siis sel-laista millaiseksi surullisen ihmisen mieltää, mutta hän ei tunne mitään. Äiti on jähmettynyt pienen ruumiin äärelle, Blake käy kärsimättömäksi, kiskoo häntä hihasta, Äiti, mennään jo, ei jäädä tähän, se on kuollut, mennään jo, futistreenit alkaa.

Tappaminen on myös taitolaji. Kerran Charles-enon kanssa metsällä Blake huomaa, että hänellä on tappamiseen kaikki edellytykset. Kolme laukausta, kolme jänistä, luonnonlahjakkuus. Hän tähtää nopeasti ja tarkasti, osaa käsitellä kehojakin pienoiskiväärejä, huonosti viritettyjä kiväärejä. Tytöt raahaavat häntä tivoliin, hei, mulle tuo kirahvi, ja tuo norsu tuolta, tuo Game Boy, jihu, ammu vielä! ja Blake jakelee pehmole-luja, pelikonsoleja, hänestä tulee oikea ampumakojujen kauhu, kunnes hän omaksuu matalan profiilin. Blake nauttii Charles-enon opeista, metsäkauriin nylkemisestä, kaniinin paloitte-lusta. Yksi asia tehtäköön kuitenkin selväksi: hän ei nauti tap-pamisesta eikä haavoittuneen eläimen lopettamisesta. Ei hän mikään raakalainen ole. Häntä kiehtoo asian tekninen puoli, toistojen avulla saavutettu virheetön suoritus.

Blake on kaksikymmentä ja on ilmoittautunut perirans-kalaisella nimellään Lipowski, Farsati tai Martin oppilaaksi hotelli- ja ravintola-alan oppilaitokseen Alpeille. Ammatin-valinta ei ole mikään läpihuutojuttu, hän voisi tehdä mitä vain, hän on kiinnostunut myös elektroniikasta ja ohjelmoinnista ja on haka kielissä, englanninkin hän oppi käymällä kolmen kuu-

kauden kurssin Lang'silla Lontoossa ja puhuu sitä nyt lähestulkoon ilman korostusta. Kaikkein eniten Blake kuitenkin nauttii ruoanlaitosta, niistä suvantohehkistä jolloin voi rauhassa rakentaa uuden ruokalajin ja keittiön vilkskeessä aika hidastuu, niistä pitkistä tuokioista, jolloin saa katsella voin sulamista pannulla ja kuullottaa sipulia, valmistaa kohokkaan. Hän nauttii aromeista ja mausteista, hän nauttii väri- ja makusommitelman luomisesta lautaselle. Hän olisi voinut olla koulunsa priimus, mutta: Ei hitto, Lipowski (tai Farsati tai Martin), voisitte olla asiakkaille vähän ystävällisempi, se ei olisi lainkaan pahitteeksi. Tämä on palveluammatti, muiden palvelemista, menikö perille, Lipowski (tai Farsati tai Martin)!

Eräänä iltana baarissa joku humalainen tyyppi sanoo hänelle, että haluaisi tapattaa jonkun. Siihen on varmaan hyvä syy, jokin duuni- tai naisjuttu, vaikka Blakelle se on yhden-tekevää.

»Tekisit sä sellasta rahasta?»

»Ootsä hullu», Blake vastaa. »Vitun hullu.»

»Mä kyllä maksan kunnon hinnan.»

Tyyppin tarjoamassa summassa on kolme nollaa. Blake naureskelee.

»Älä viitti. Et oo tosissasi!»

Blake juo, hitaasti ja kaikessa rauhassa. Tyyppi on vajonnut baaritiskille, Blake ravistelee hänet hereille.

»Kuule, tiedän yhden joka saattaisi suostua. Jos tuplaat summan. En ole tavannut häntä. Kerron huomenna, mistä hänet tavoittaa, mutta sen jälkeen et sitten enää puhu minulle tästä, okei?»

Sinä yönä Blake loi Blaken. Idea syntyi William Blakesta, jonka tekstejä hän oli lukenut nähtyään Anthony Hopkinsin tähdittämän *Punaisen lohikäärmeen*, ja koska hän oli erityisesti mieltynyt runoon: »Hyppäsin maailman vaaroihin / minä heikko, paljas, parkuva / kuin piru pilven piiloissa.» Ja koska nimessä Blake on *black* ja *lake*, klak klak klak.

Seuraavana päivänä pohjoisamerikkalaiselle palvelimelle ilmestyy geneveläisessä nettikahvilassa luotu blake.mick.22-sähköpostiosoite, Blake ostaa käytetyn tietokoneen käteisellä, hankkii vanhan Nokia-puhelimen ja prepaid-liittymän, kameran ja teleobjektiivin. Varusteet hankittuaan kokkioppilas antaa baaritiskin tyyppille »Blaken» yhteystiedot, »vaikka ei ole ihan varma onko osoite enää voimassa», ja jää odottamaan. Kolme päivää myöhemmin tyyppi lähettää Blakelle epäluuloisen tunnsteluviestin. Kysellee kaikenlaista. Hakee säröä. Antaa viestien välillä kulua joskus kokonaisen päivän. Blake puhuu kohteesta, logistiikasta, toimitusajasta, ja vähitellen runsaat varoimet rauhoittavat tyyppin. He pääsevät yhteisymmärrykseen, Blake vaatii puolet palkkiosta etukäteen: myös ennakkomaksussa on neljä nollaa. Kun mies korostaa, että kaiken pitää vaikuttaa »luonnolliselta», Blake tuplaa summan ja ilmoittaa toimitusajaksi kuukauden. Nyt tyyppi uskoo olevansa tekemisissä ammattilaisen kanssa ja hyväksyy kaikki ehdot.

Keikka on ensimmäinen, ja Blake rakentaa suunnitelmaa. Hän on luonnostaan pilkuntarkka, varovainen, kekseliäs. Hän on nähnyt niin paljon elokuvia. Mistä kaikesta palkkamurhaajat ovatkaan velkaa Hollywoodin käsikirjoittajille. Uransa alusta lähtien hän vastaanottaa palkkion ja kohteen tiedot muovikassissa, joka jätetään tiettyyn paikkaan, bussiin, pikaruokalaan, rakennustyömaalle, roska-astiaan, puistoon. Hän välttää liian syrjäisiä alueita, joissa vain hänet nähtäisiin, ja liian julkisia paikkoja, joissa hän itse ei huomaisi ketään. Hän on aina paikalla monta tuntia ennen sovittua kellonaikaa tarkkailemassa ympäristöä. Hän käyttää hansikkaita, huppua, hattua, silmälaseja, hän värjää hiukset, opettelee käyttämään tekoviiksiä ja -partaa, vetämään posket lommelolle tai pullistamaan niitä, hän hankkii kymmenittäin eri maiden rekisterikilpiä. Ajan myötä Blake opettelee heittämään veistä, etäisyydestä riippuen joko *half-spin* tai *full-spin*, rakentamaan pommin, käyttämään meduusamyrkkyä josta ei jää jälkiä, sekunneissa hän kokoaa ja

purkaa osiin yhdeksänmillisen Browningin, Glock 43:n, palkionsa hän nostaa bitcoineina, kryptovaluuttana jonka liikkeitä ei voi seurata, ja maksaa aseensa niillä. Hän perustaa sivunsa deep webiin, ja pimeästä verkosta tulee hänen leikkikenttensä. Netistä saa opastusta ihan kaikkeen. Kunhan vähän etsii.

Kohde on viisikymppinen mies, Blake saa valokuvan ja nimen, mutta päättää kutsua miestä nimellä Ken. Niin kuin Barbien mies. Hyvä valinta: se ei anna kohteelle täyttä olemassaoloa.

Ken asuu yksikseen, ja se on kätevää, Blake ajattelee, koska jos Ken olisi naimisissa ja kolmen lapsen isä, otollista tilannetta voisi olla vaikeampi löytää. Hänen iässään luonnollinen kuolema tarjoaa aika vähän vaihtoehtoja: autokolari, kaasuvuoto, sydänkohtaus, kaatuminen. Siinä kaikki. Jarrujen sormeilu ja ohjauslaitteiden peukalointi ei Blakelta vielä luonnistu, eikä hän osaa hankkia kaliumkloridia, jolla voisi pysäyttää sydämen. Eikä kaasumyrkytyskään häntä oikein sytytä. Kuolinsyy olkoon siis kaatuminen. Siihen kuolee vuosittain kymmenentuhatta henkeä. Enimmäkseen vanhuksia, mutta saa luvan kelvata. Ja vaikka Ken ei ole mikään atleetti, lähitaistelu ei tule kyseeseen.

Ken asuu katutasossa, kolmiossa lähellä Annemassea. Kolmen viikon ajan Blake pelkää tarkkailee ja suunnittelee. Hän on ostanut ennakkopalkkiolla vanhan Renault-pakettiauton ja pannut sinne tuolin ja patjan, varannut valaistusta varten lisäakkuja ja asettunut ylärinteeseen asuinrakennusten viereiselle tyhjälle pysäköintialueelle. Sieltä näkee hyvin asuntoon. Ken lähtee joka päivä puoli yhdeksältä, ylittää Sveitsin rajan, palaa töistä seitsemältä. Viikonloppuisin Kenin luona käy toisinaan nainen, ranskanopettaja Bonnevillestä, kymmenen kilometrin päästä. Tiistai on kaikkein ennalta-arvattavin päivä, se toistuu aina samanlaisena. Silloin Ken tulee kotiin aikaisemmin, lähtee oitis kuntosalille, palaa kahden tunnin kuluttua, viipty kylpyhuoneessa parikymmentä minuuttia, syö television ääressä, istuu hetken tietokoneella ja

menee sitten nukkumaan. Päivä olkoon siis tiistai. Blake lähettää asiakkaalle viestin sovitun koodin mukaisesti: »Maanantai klo 20?» Päivää aiemmin, kaksi tuntia aiemmin. Siten tilaaja voi järjestää itselleen alibin tiistaiksi kello 22.00.

Viikkoa ennen määräpäivää Blake tilaa pizzan Kenin osoitteeseen. Pizzakuski soittaa ovikelloa, Ken avaa oven empi-mättä, hämmästyty, puhuu kuskin kanssa, minkä jälkeen tämä lähtee pizzalaatikoineen. Enempää Blaken ei tarvitse tietää.

Seuraavana tiistaina hän itse vuorostaan saapuu ovelle pizzalaatikko kädessä, tarkastelee autiota katua hetkisen, vetää jalkaan liukumattomat kengänsuojukset, tarkistaa hansikkaansa, odottaa tovin ja soittaa ovikelloa juuri kun Ken tulee suihkusta. Ken tulee ovelle kylpytakissa ja huokaisee nähdessään pizzalaatikon. Mutta ennen kuin hän ehtii inahaakaan, tyhjä laatikko putoaa ja Blake iskee miehen rintaan kaksi sähköpampua. Ken putoaa polvilleen, Blake painuu alas hänen mukanaan ja painaa pampuilla vielä kymmenen sekuntia, kunnes Ken ei enää liiku. Valmistaja lupasi kahdeksan miljoonaa voltia, Blake kokeili itseensä yhtä pampua ja oli vähällä pökytyä. Hän raahaa kuolaavan ja inisevän Kenin kylpyhuoneeseen, antaa vielä kunnan täräyksen ja yhdellä reippaalla liikkeellä, mielettömällä voimalla – hän harjoitteli useita kertoja kookospähkinöillä – hän tarttuu kaksin käsin Kenin päähän, nostaa ohimoista ja pamauttaa: pää iskeytyy vasten ammeenreunaa, pala kaakelia murtuu. Veri leviää tummanpunaisena ja tahmeana kuin kynsilakka, se tuoksuu miellyttävästi lämpimältä ruosteelta, Kenin suu jää kuin hölmistyneenä auki, selälleen rävähäneet silmät tuijottavat kattoon. Blake kurkistaa kylpytakin alle: sähköiskuista ei ole jäänyt jälkiä. Ruumiin hän asettelee parhaansa mukaan asentoon, johon se olisi voinut jäädä traagisen liukastumisen jälkeen.

Kun hän suoristaa selkensä ja ihailee kättensä jälkiä, hänelle tulee pakottava pissahätä. Sellaista hän ei ollut tullut ajatelleeksi. Täytyy sanoa, että elokuvissa murhaajat eivät kuseksi.

Hätä on niin kova, että hän harkitsee että heittäisi vetensä WC-pönttöön ja pesisi sen sitten kunnolla. Mutta jos poliisit heittäytyvät nokkeliksi tai edes järjestelmällisiksi ja noudattavat toimintaohjeita, he löytävät hänen DNA:taan. Väkisin. Niin Blake ainakin olettaa. Niinpä hän irvistää tuskaisena ja pitää kiinni suunnitelmasta, vaikka rakko on halkeamaisillaan. Hän ottaa saippuapalan, rusentaa sen Kenin kantapäähän, piirtää lattiaan liukumajäljen ja heittää palan vastakkaiseen suuntaan: saippua kimpoaa seinästä ja singahtaa vessanpöntön taakse. Loistavaa. Saippuapala taatusti ilahduttaa rikostutkijoita, he ovat vain iloisia siitä, että arvoitus ratkesi. Blake kääntää suihkuhanan tulikuumalle ja suuntaa suihkun ruumiin kasvoihin ja rintakehään, väistää höyryävää vettä ja poistuu kylpyhuoneesta.

Blake kiirehtii olohuoneen ikkunaan, vetää verhot kiinni, tarkistaa huoneen vielä kerran. Mikään ei viittaa siihen, että lattiaa pitkin on raahattu ruumista muutaman metrin matka, ja nyt sille jo valuu punertavaa vettä. Tietokone on auki, ruudulla näkyy kuvia englantilaisista nurmikentistä ja kukoistavista kukkapenkeistä. Ken oli siis viherpeukalo. Blake poistuu rakennuksesta, riisuu hansikkaat, kävelee kaikessa rauhassa kahdensadan metrin päähän skootterilleen. Hän käynnistää moottorin, ajaa kilometrin, pysähtyy kuselle, vihdoinkin. Ei hitto, hänellä on vieläkin jalassaan mustat puuvillakankaiset kengänsuojukset.

Kaksi päivää myöhemmin työtoveri soittaa huolestuneena poliisille, joka käy toteamassa Samuel Tadlerin tapaturmaisen kuoleman. Samana päivänä Blake saa palkkion loppuosan.

Kaikki tuo tapahtui kauan, kauan sitten. Sen jälkeen Blake on luonut itselleen kaksi elämää. Toisessa elämässä hän on näkymätön, hänellä on kaksikymmentä sukunimeä, sama määrä etunimiä ja niiden mukaiset passit, kaikki mahdolliset kansalaisuudet, myös aitoja biometrisiä passeja, kyllä vain, niitä saa helpommin kuin luulisi. Toisessa elämässä hänen nimensä

on Jo ja hän johtaa kasvisaterioita kotiovelle toimittavaa hertaista pariisilaisyritystä, jolla on tytäryhtiö Bordeaux'ssa, Lyonissa ja nykyään myös Berliinissä ja New Yorkissa. Jon yhteistyökumppani Flora, joka on niin ikään hänen vaimonsa, ja heidän kaksi lastaan valittavat, että Jo on liian usein matkoilla ja toisinaan liian pitkään. Se on totta.

*

21. maaliskuuta 2021

Quogue, New Yorkin osavaltio

Tänään maaliskuun 21. päivänä Blake on matkoilla. Hän juoksee kostealla hiekalla tihkusateessa. Pitkät vaaleat hiukset, bandana, aurinkolasit, sinikeltainen verryttelyasu, lenkkeilijöiden riemunkirjavaa näkymättömyyttä. Hän on tullut New Yorkiin kymmenen päivää sitten australialaisella passilla. Lento Atlantin yli oli niin kauhea, että hän luuli viimeisen hetkensä koitaneen, ajatteli että taivas halusi kostaa kaikki hänen lukuisat palkkamurhansa. Loputtoman pitkän ilmakuopan aikana hänen vaalea peruukkinsa oli vähällä lentää pois päästä. Mutta nyt hän on jo yhdeksänä päivänä juossut kolmen kilometrin rantalenkkinsä harmaan taivaan alla Quoguessa, kymmenen miljoonan dollarin pytinkien edustalla. Dyynialue on rakennettu täyteen, nimetty kuinka ollakaan Dune Roadiksi ja istutettu täyteen mäntyjä ja kaislikkoa, niin että huvilat eivät näy naapuriin vaan jokainen talonomistaja voi kuvitella omistavansa yksin koko aavan meren. Blake hölkkää lyhyin askelin, kiireettömästi, seisautuu kuten joka päivä samaan kellonaikaan saman punapuulautoilla vuoratun tasakattoisen, isoikkunaisen upean talon edustalla, mistä pääsee terassinportaita pitkin suoraan mereen. Hän on puuskuttavanaan, taipuu alas kuin kylkeä muka pistäisi, ja kuten joka päivä, hän kohottaa päätään ja heilauttaa kättään tanakalle viisikymppiselle miehelle, joka juo kahvia aurinkovarjon alla terassin kaiteeseen nojailien. Ukon

seurassa on nuorempi pitkä mies, jolla on lyhyt ruskea tukka. Hujoppi seisoo sivummalla, hän nojailee talon seinustaan ja tähyää huolestuneen näköisenä hiekkarannan suuntaan. Asekotelo pullottaa vasemmalla puolella takin alla. Oikeakätinen. Jo toisen kerran tällä viikolla Blake lähestyy heitä hymyillen, seurailee hiekkapolkua väriherneiden ja ruohotuppaiden välistä.

Hallituin liikkein Blake venyttelee, haukottelee, ottaa repusta pyyhkeen, kuivaa kasvot, kaivaa esiin juomapullon ja ottaa pitkän huikan jääteetä. Hän odottaa, että iäkkäämpi mies puhuu hänelle.

»Hei Dan. Miten menee?»

»Terve Frank», huikkaa Dan-Blake, yhä huohottavana, on saavinaan krampin ja irvistää.

»Ikävä sää juosta», ukko sanoo, hän on antanut viiksien ja harmaan parran kasvaa viikon takaisen ensikohtaamisen jälkeen.

»Ikävä sää tosiaan», Blake vastaa ja pysähtyy viiden metrin päähän miehistä.

»Ajattelin teitä aamulla, kun näin Oraclen osakekurssin.»

»Älkää puhuko siitä. Tiedätkö, mitä ennustan lähipäiviksi, Frank?»

»No?»

Blake taittelee pyyhkeensä huolellisesti, panee sen repuun, asettelee myös juomapullonsa huolellisesti ja vetää esiin pistoolin. Ensin hän ampuu nuorempaa miestä, kolmesti, laukaukset sysäivät miehen taaksepäin niin että hän lysähtää seinän vierustan penkille, sitten hän ampuu kolmesti Frankia, joka ällistyy, hädin tuskin edes hytkähtää, valahtaa vain polvilleen ja jää nojalleen vasten terassin kaidetta. Molemmilla kerroilla kaksi luotia rintaan, yksi otsaan. Kuusi laukausta sekunnissa P226:lla, jossa on äänenvaimennin, ja aallot nyt joka tapauksessa peittivät laukausten äänet. Yksi virheetön palkkamurha lisää. Satatuhatta dollaria helppoa rahaa.

Blake panee Sig Sauerinsa takaisin reppuun, poimii hylsyt hiekalta ja huokaisee katsoessaan elotonta henkivartijaa. Siinä taas yksi firma, joka palkkaa pysäköinninvalvojia, kouluttaa heidät kahdessa kuukaudessa ja sysää amatöörit sitten tosi maailmaan. Jos tuo piruparka oli hoitanut hommansa kunnolla, hän oli toimittanut pomolleen nimen Dan, melko kaukaa otetun valokuvan ja Blaken ohimennen mainitseman Oracle-firman nimen, ja vartiointifirmasta oli rauhoiteltu, että oli löytynyt muuan Dan Mitchell, New Jerseyyn Oraclen apulaislogistiikkajohtaja, vaalea pitkätukka, melko lailla Blaken näköinen, sillä olihan Blake sentään käynyt läpi kymmenittäin organisaatiokaavioita, kunnes oli löytänyt tuhansien naamojen joukosta itselleen uskottavan kaksoisolennon.

Blake jatkaa juoksulenkkiä. Sade yltyy ja peittää askelten jäljet. Vuokra-Toyota on kahdensadan metrin päässä, rekisterikilvet ovat Brooklynin kadulta viikko sitten löytyneen identtisen auton kilvet. Viiden tunnin kuluttua hän lentää Lontoon ja jatkaa sieltä Eurostar-junalla Pariisiin uuden henkilöliikenteen turvin. Toivottavasti paluulento on tasaisempi kuin kymmenen päivän takainen Pariisi – New York -lento.

Nykyään Blake on ammattilainen, enää hänelle ei tule keikalla pissahätä.

*

Sunnuntai 27. kesäkuuta 2021 klo 11.43

Latinalaiskortteli, Pariisi

Jos Blakelta kysytään, Saint-Germainin alueen parasta kahvia saa rue de Seineen kulmabaarista. Hyvä kahvi, ja Blake tarkoittaa todella hyvää kahvia, on ihme ja monen asian summa, ja nuo asiat ovat vastapaahdettu, hienoksi jauhettu erinomainen papulajike, tässä tapauksessa Nicaragua, ja suodatettu ja pehmennetty vesi sekä kahvikone, tässä tapauksessa Cimbali, joka puhdistetaan päivittäin.

Siitä lähtien kun Blake perusti ensimmäisen kasvisravintolansa rue de Bucille Odéonin kulmille, hän on tavannut käydä täällä. Jos elämä on ankeaa, miksipä sitä ei saman tien murehtisi pariisilaisessa katukahvilassa. Näillä kulmilla hän on siis nimeltään Jo, mikä tulee nimestä Jonathan tai Joseph tai Joshua. Myös hänen työntekijänsä kutsuvat häntä vain Joksi, eikä sukunimi taida esiintyä missään muualla kuin kaupparekisteriin yrityksen omistajaksi ilmoitetun holding-yhtiön osakekirjoissa. Blake on aina ollut salaileva tai pikemminkin pitänyt matalaa profiilia, ja päivittäin tulee todisteita, että se on ollut oikea ratkaisu.

Täällä Blake laskee suojausta. Hän käy ruokakaupassa, hakee lapset koulusta, ja nyt kun kaikissa neljässä ravintolassa on johtaja, Flora ja Blake ehtivät käydä jopa teatterissa ja elokuvissa. Blake viettää tavallista elämää, jossa voi toki myös satuttaa itsensä, mutta vain kolauttamalla silmäkulmansa ponin boksinoveen, kun vie Mathildea ratsastamaan.

Miehen identiteetit ovat täysin erillään toisistaan. Jo ja Flora lyhentävät Luxembourgin puiston vieressä sijaitsevan kauniin asuntonsa pankkilainaa, Blake osti kaksi vuotta sitten käteisellä kaksion Gare du Nordin läheltä, komeasta rakennuksesta rue La Fayetteelta, ja tämän asunnon ovet ja ikkunat on panssaroitu kuin kassakaappi. Vuokran maksaa virallinen vuokralainen, jonka nimi vaihtuu vuosittain, ja se hoituu kätevästi, koska häntä ei ole olemassa. Koskaan ei voi olla liian varovainen.

Blake juo siis kahvia ilman sokeria ja ilman huolen häivää. Hän lukee Floran suosittellemaa kirjaa. Hän ei ole kertonut vaimolle tunnistaneensa kirjailijan siltä maaliskuun Pariisi – New York -lennolta. Kello on kaksitoista, Flora on vienyt Quentinin ja Mathilden vanhempiansa luo. Blake jättää lounaan väliin, sillä hän on aamulla sopinut tapaamisen kello kolmeksi: edellisiltana tullut toimeksianto. Helppo keikka, runsas palkio, asiakkaalla tuntuu olevan kova kiire. Täytyy vain, kuten

aina, käydä rue La Fayetteella vaihtamassa vaatteet. Kolmenkymmenen metrin päässä hänestä istuu huppupäinen mies, joka tarkkailee häntä ilmeettömänä.

**»Kiinnittäkää turvavyöt,
nyt alkaa Hervé Le Tellierin hurja kyyti.
Tätä kirjaa ette varmasti laske käsistänne
ennen viimeistä sivua!«**

– Leïla Slimani

Air Francen maaliskuinen lento Pariisista New Yorkiin joutuu kesken matkan pahaan turbulenssiin, jolloin tapahtuu jotakin outoa. Kun viimein laskeudutaan Yhdysvaltain maaperälle, käy ilmi, että on kesäkuu ja samainen kone laskeutuu toista kertaa: aika ja avaruus ovat vääristyneet ja sekä kone että kaikki sen matkustajat ovat monistuneet kahdeksi.

Kumpi kaksoisolentoista on oikea, ja mitä kaikkea tilanne tuo tullessaan? Tarinan huimassa pyöryksessä kieppuvat myös tiedustelupalvelut, poliitikot ja tiedeväki.

Alkuperäinen päällys Marlies Visser
Päällyksen kuva Getty Images / Krunja Photography